Ч. 79. Неділя 19 (6) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Підвисшенє офіцирскої платнї. — Кн. Більов в Римі. — Успіхи гостини кн. Николая чорногорского в Петербурзї. — Положенє Нїмцїв в Росиї. — З Росиї.

Часопись „Magyar Orszag" пише в справі підвисшеня офіцирскої платнї, що Мадярів не обходить, чи то підвисшенє буде переведене чи нї і чи на случай неухваленя підвисшеня спільні міністри війни і заграничних справ будуть мусїли подати ся до димісиї. На кождий случай до кризи в угорскім кабінетї з тої причини не прийде, бо угорскі міністри не затягали нїяких зобовязань. Спільні міністри війни і заграничних справ самі собі будуть мусїли приписати вину, бо поробили супротив австрийских делеґатів зобовязаня, о котрих не могли знати, чи приймуть їх угорске правительство і угорский парлямент.

Канцлєр нїмецкої держави кн. Більов, що перебуває ще в Римі, був вчера на ґалевім обіді в королівскім дворі. По обіді відбув цїлогодинну конференцию з королем Віктором Емануелем і італїньским міністром заграничних справ. — „Köln. Ztg." доносить, що в розмові з папою, а відтак в розмові з кардиналом-секретарем кн. Більов цїлком не порушував польскої справи, натомість в обох розмовах порушено відносини центрум до правительства, але нї з одної нї з другої сторони не пробовано взаїмно впливати на себе. Також і віденьскі часописи заперечують рішучо поголосцї, немов би в часї розмови кн. Більова з папою і кардиналом Меррі дель Валь обговорювано справу польску.

В петербурских дипльоматичних кругах оповідають, що кн. Николай чорногорский дуже вдоволений з принятя, яке его стрітило із сторони росийского царя. Именно одержав він приватну позичку з фондів царя, а до того дали ему з духовних фондів велику суму на удержанє монастирів в Чорногорі. Крім того цар Николай II. зобовязав ся виплачувати Чорногорі по 300.000 рублів річно на войскові цїли. Натомість в справі будови наміреної дунайско-адрийскої зелїзницї, в котрій Чорногора хотїла би, аби та зелїзниця кінчила ся в чорногорскім портовім містї Антиварі, а не в турецкім Джованні ді Медуа, одержав кн. Николай лише загальні обіцянки.

Католицко-нїмецка часопись „Köln. Volks-Zeitung" помістила сими днями обширну статю під заголовком „Познаки бурі в Росиї", в котрій виказує, що понятливі Росияни найшли в прускім законі вивласнюючім заохоту до рішучого виступленя против нїмецких елементів в росийскій державі. Росийска праса підносить, що в Росиї есть около 400.000 урядників Нїмцїв, котрі в часї війни зрадили би без сумнїву свою прибрану вітчину і стали би нїмецкими шпіґунами. Дальше зазначує, що ґенерали Штессель, Фок і Райс були Нїмцями і зрадниками. Належить за приміром пруского правительства постарати ся завчасу о то, аби той нїмецкий елемент в часї війни не міг стати для Росиї небезпечним. З иншої сторони, а именно в півурядовій „Россиї" порушено гадку переведеня кольонїзациї в надбалтийских дїльницях і вивласненя нїмецких баронів. Цїла публична опінія — пише „Köln. Volks Zeitung" — обертає ся против Нїмцїв і старає ся, аби всякі средства, примінені в Прусиї против Поляків наслїдувано в Росиї супротив Нїмцїв, з опущенем лише всяких надто строгих приписів, аби сьвіт міг сказати: „Дивіть, Росияни все таки лїпші люди". — І справдї в послїдних часах спроваджено до надбалтийских провінций велике число робітників а також переселенцїв з глубини Росиї, але то як доси обертає ся радше против Естів, заселяючих ті провінциї, як против нїмецких баронів.

Росийска дума ухвалила в першім читаню начерк закона міністерства просьвіти про

---

18)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Чи есть ще щирість?

Я одержав сумну вість. Мій приятель Альвін Аммер в Щетинї лежав тяжко недужий, а его родичі завізвали мене телєґрафічно до недужого. Я злагодив ся борзо в дорогу а підчас довгої і в зимовій порі нудної дороги не думав я о нїчім иншім лиш о моїм недужім приятели.

Я познакомив ся з ним перед трома роками в дорозї до Щетина і чи то длятого, що наші погляди дуже годили ся, чи то задля по верхобности, котра для нас взаїмно була симпатична, ми тодї сердечно подружили ся, а за кождий раз, коли я его відвідав, дружба наша ставала ще більша. Ми оба не любили запивати ся по шинках а все-таки лягали ми в тім часї рідко коли скорше як перед четвертою або пятою годиною в ночи. Ми сидїли тодї в каварни і балакали про полїтичні і суспільні справи теперішних часів а для мене було прикро дивити ся яка его брала злість, коли я ему розповів про невзгодини в нашім краю. Для него не було нї раси нї народности лиш загальна любов людий, а жебрак значив для него тільки що й князь. З того чувства виродила ся була у него й пристрасть, задля котрої его приятелї глузували собі з него. Він любив артистів з цирку і театру ріжнородностий, именно же тих, що кождого вечера з небезпечностию житя заробляли собі на хлїб насущний, тих ґімнастиків і їздцїв, котрих карколомні штуки подразнюють нерви публики, котра їх при найменшій похибцї ще висвистує і ганьбить.

Таким артистам любив він помагати і длятого рад був дуже, коли міг балакати зі мною цїлими ночами про своїх протеґованцїв. А для мене була то також приятність слухати, як він описував штуку тих артистів, їх краснє родинне житє, їх велику добродїйність та їх глубоке чувство.

Особливо велику дружбу оказував він для їздецкої родини Леоні, котрої найстарший син Альфред, шіснайцятьлїтний хлопець був просто феноменальним джокейским їздцем. Любов межи моїм приятелем а тим хлопцем була дуже щира. Они знали ся від пяти лїт а після опису мого приятеля хлопець той був нїби якимсь півбожком. Що правда був то хлопець як намальований, бо то видко було з тих десять чи дванайцять его фотоґрафій, які мав мій приятель, а що малий артист дїйстно любив щиро мого приятеля, то видко було з листів, на котрих він завсїгди підписував ся: Ваш, пустий, малий хлопчиско, Альфред.

Мусїв то бути дїйстно не аби який артист, той шіснайцятьлїтний хлопчище, то показували рецензиї, які він присилав мому приятелеви і пишні ленти від вінцїв, котрі зараз по представленю висилав до Щетина, щоби там служили за декорацию артистичного сальона, який уладив собі був мій приятель з образів артистів і лент. А що Альфред Леоні мав вдячне серце, то пізнав я з хорошої історії, яку менї Альвін разповів про него.

Цїлий рік не було его в Щетинї, бо їздив по Швециї і Норвеґії з великим цирком. Опісля вернув до Берлина. Альфред, котрому тодї було дванайцять лїт, навідав ся небавком до мого приятеля в Щетинї, а коли тої ночи ішли домів, то малий задержав мого приятеля і показуючи на зьвіздасте небо, спитав: Пане Аммер, як то називає ся тота зьвізда онтам?

— То Сирюс.

Look here, my dear friend [1]); тоту зьвізду видів я що вечера в цїлій Швециї і Норвеґії, коли скінчивши свою роботу вертав з цирку до дому і я собі завсїгди думав, чи пан Аммер в Щетинї видить еї також і при тім нагадує собі мене.

А мому приятелеви так тодї зробило ся любо на серци, що він на потемки так поцїлував свого любимця, що аж лоскіт пішов.

Але о тій великій прихильности набрав я поняття аж тодї, коли менї Альвер виказив як такий молоденький артист що дня видить людий, котрі рвуть ся, щоби ему зробити приятність і як навіть сам шведский король заче

---

[1]) Люк гір, май дір френд — диви ся тут мій дорогий друже!

6,900.000 рублів призначених на введенє загального народного шкільництва. Бесіду Столипина про будову амурскої зелізниці принято грімкими оплесками. Більшість думи годить ся з гадкою, що на ту зелізницю треба дати $\frac{1}{4}$ міліярда рублів. Але що й на войско треба видатків для уліпшеня уоруженя, отже октябристи думають зменшити число войска, а зате рівночасно піднести єго вартість наукою і уоруженєм. Росия держить тепер 1,400.000 войска лихо уоруженого і невправного, отже хотять обнижити на 900.000 але зате дати добре оруже і науку. Перед маєм повинна бути ухвалена бранка новобранців, але можна сумнївати ся, чи правительство згодить ся на обниженє числа новобранців, як супротивить ся також відмові кредитів на фльоту. — В думі сподівають ся, що міністер заграничних справ Ізвольский пояснить небавом політику Росиї на Близькім Всході, бо вже у всіх инших парляментах міністри висловили ся про ту справу. Тепер прийшла черга на Ізвольского тим більше, що він виточив справу реформи в Македонії перед Европою. Можна іменно побоювати ся, що Анґлія зробить якийсь рішучий крок для обезпеченя автономії Македонії і тим може викликати велике запутанє. А до того побоюваня причиняють ся також турецкі змаганя на российскій і перскій граници. Мимо запереченя отоманьскої Порти про уоруженє, посол думский з пограничної з Персиєю і Туреччиною российскої Арменії, Саґателян впевняє, що Туреччина громадить войско на кавказкій границі. Той посол припускає, що Туреччина тим разом не думає про війну з Росиєю, але хоче загорнути перску провінцию Адзербейджан (намісництво Тебрісу). Виповівши несподівано війну Персиї, Туреччина в тій хвили забере сю провінцию, бо Персия не має там войска. Однако Адзербейджан лежить в обсягу впливу российского і загороджує Росиї дорогу до Тегерану. Туреччина громадить отже богато войска на самій граници тому, щоби здержати Росию від вмішуваня в турецко-перску війну. Росия не схоче виповісти війни Туреччині, бо виминає всякі вні́шні запутанини. Так поясняє той вірменьский посол турецку політику. Journal de Debats з'ображає положенє в Персиї дуже невеселим. Шах Магмет-Алї єсть непопулярний, а недавний заговор на него виявив, що був дуже розповсюджений в народі і богато людий тїшило ся з того. То сьвідчить, що в Персиї не може втихомирити ся, а на случай смерти шаха настане там розлад і борба. Але не тілько нарід, а також меджіліс (парлямент) не любить єго. Шах нещиро згодив ся на признанє прав меджілїсу і не вагував би ся розігнати послів, коли би мав доволї войска і поліциї для приборканя народу. Не треба отже вірити урядовим запевненям, мов би між шахом а народом була згода.

---

†

Андрій ґр. Потоцкий.

Цїсар вислав до ґр. Потоцкої, вдови по бл. п. Намістнику ґр. Андрею Потоцкім, відручне письмо, котре звучить:

„Найдостойнїйша Ґрафине!

Не можу поминути першого дня, від коли Мужа Вашого зложено на вічний спочинок, аби не сказати Вам ще раз, як жива єсть моя співучасть в твердій доли Вашій, відчуваючи спільно Вашу і мою велику страту. Не знаю майже ніякої потїхи для лютого болю Пані, крім загальної жалоби по тім синї так близького мому серцю польского народу — і та певність, що Єго імя задля пожертвованя себе для публичного добра буде жити на дальше в памяти. Для Покійного, котрий поцїлений злочинною рукою, ще перед лицем смерти впевнював мене о своїй вірности, задержу на все найвдячнїйшу память.

Відень, дня 16. цьвітня 1908.

Франц Йосиф I., в. р."

Новинки.

Львів, дня 18-го цьвітня 1908.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував ревідентів рахункових Мих. Колпачкевича, І. Домразка. Брон. Вічиньского і Йосифа Порта радниками рахунковими в департаменті рахунковім львівского Намістництва. — П. Міністер торговлї іменував управителя почтового Бол. Ґодлевского в Коросні старшим управителем почтовим в Горлицях.

— **Службу листоноса сільского** заводить ся з днем 1 мая 1908 при ц. к. уряді почтовім в Потиличу в двох округах а то: I (понеділок, середа і пятниця) Передмістє велике, Ниви, Клебани, Підшарки, Луг, Гірки і Горани; II округ (вівторок, четвер і суботу), Передмістє мале, Долини великі, Під сорочою ловою, Долини малі, Під капелюхом, Луки, Гора і Солопушками.

— **Краєва Рада шкільна** постановила будову 1-клясової школи в Беремівцях зборівского округа і 2 клясової школи в Кнїселї бобрецкого округа, обі при підмозї з краєвого шкільного фонду, та з'орґанізувала 1-клясові школи в Тишівници і Межибродах стрийского округа і Хлївисках самбірского округа.

— **Памятники старини** викопано в Хоцемири товмацкого повіта. Тиждень тому назад робітники, що ломили ґіпс в ломах положених на т. зв. городищу при дорозї з Хоцемира до Товмача викопали тотї робітники, що при тім занятї, горнець, в котрім знаходили ся остачки недопалених людских костий, 2 остроги, 2 вістря, мабуть від стріл довготи около 30 цнт і 2 вістря зломані в половині, відтак пряжку з кільцем. Вістря і пряжка суть цігневі і заржавілі і можна припускати, що були в огни в котрім спалено тіло їх властителя. Горнець чи урна має зовсїм звичайний вид, без крис і ушкоджений о стілько, що дно в нїм вибите. Предмета ті, зложені в уряді громадскім забрав на свою приватну власність підпоручник

пив єго в цирку і сказав до него: You are a smart young one! [2])

* * *

Так роздумуючи заїхав я ще того самого дня до Щетина і довідав ся від брата мого приятеля, котрий дожидав мене на двірци, що Альвін занедужав перед осьми днями нагло на нервову фебру а лікар тепер каже, що він буде ще лиш кілька днів жити. Задержавшись лиш на хвильку в готели побіг я зворушений до мого приятеля і застав єго дійстно смертельно хорим. Він тїшив ся сердечно, що я приїхав і просив мене, щоби єго не відступати. Я сїв собі край єго ліжка і лиш з трудом міг здержати ся від плачу; аж ось впав менї в очи якийсь лист, що лежав зверха на книжках на малім столичку коло ліжка. То був лист — від Альфреда Леонї з Триесту. Я старав ся не показати по собі, що в менї діяло ся, але бідний недужий слїдив за моїми очима і нараз зачав плакати.

Він одержав той лист перед осьми днями, але не годен був відповісти на него та й за делїкатний, щоби свому любимцеви дати звістку про свою тяжку недугу; вдоволяв ся тим, що читав лист по кілька разів на день і плакав над ним. А коли я тепер подивив ся на Альвіна, то єго зайшлї очи дивили ся так сумно і тужливо, що я зараз здогадав ся, о чім він через тих вісїм днїв своєї недуги думав і мріяв та длячого єму приходило ся тепер так тяжко умирати. І ще того самого вечера не кажучи єму нїчого зателєґрафував я до Триесту... до цирку.

На другий день, в второк, застав я мого приятеля в ще гіршім станї як перед тим; лікар покивував головою а свояки пригноблені журбою не знали ні єму ні собі ради.

І ось стала ся дивна річ! Я нїколи не вірив в прочуте і не любив забобонних людий, але тої середи я вже сам собі не вірив. Менї розповіли, що недужий від самого досьвіта, доки аж я не прийшов, був дуже неспокійний і такий остав ся через цілий день. Чим близше було до вечера тим ставав неспокійнїйший і я побоював ся вже того нервового атаку, по котрім, як лікар казав, мусить смерть наступити. Не помогли ніякі намови, ніякі прикази, ніякі средства охолоди! Аж ось задзвонив хтось до дому і в сїнех почулась коротка розмова — в тій же хвили недужий вискочив з постелї, побіг до дверий мов би з'електризований, двері отворили ся і з криком: „Мій любий, бідний приятелю Альвіне!" кинув ся молодець в обнятя мого приятеля. Лиш з трудом міг я піддержати недужого, котрого уста могли ще лиш вимовити: Мій золотенький, маленький, мій солоденький хлопче! Відтак завів я недужого назад до постелї.

Настала незабутна година, година, що зробила з мене зрілого мужа.

Альфред Леонї дістав був мою телеґраму в цирку в тій хвили, коли в костюмі джокея пустив ся виходити з ґардероби, щоби показувати свою штуку їзджения. Він отворив телеґраму і єму в очах почорніло, але в тій же хвили задзвонив дзвінок а єго числа годї було відкликати, бо не було ким заступити. Альфред мусїв вийти. І з холоднокровностию та відвагою, якої надає лиш розпука, виконував він, не знаючи, що з ним діє ся, свою штуку. Полетїли вінцї, публика просто шаліла, так плескала, стукала і кричала, щоби він ще раз повторив свою штуку а він лежав омлїлий на руках свого батька в ґардеробі. Коли прийшов до себе зажадав зараз відпустки від директора, не дістав єї, а батько єго зараз вимовив і сам відвіз сина до поїзду. Не задержуючись нігде, не випочиваючи, їхав молодець два днї і дві ночи без перерви, щоби лиш застати живим свого приятеля, свого другого батька. А тепер був щасливий, що ще єго застав, що міг з цілого серця подякувати єму за всю єго любов, за все добро яке єму оказав мій приятель, тому самотному, опущеному волоцюзї, котрий має так само добре серце як і другі люди, а мусить далеко більше натерпіти ся як ми звичайні.

То були золоті слова хлопця, які він вимовив, а від котрих серце мого приятеля живійше забило ся дізнавши такої щедрої заплати за свою любов.

Але то зворушенє від звиданя добило бідного Альвіна і він на другий день помер, держачи руку на білявих кучериках свого любимця.

За кілька днів зложили ми помершого на вічний упокій, а над отвертою могилою присяг я хлопчині-артистї бути єму тим, чим був померший.

* * *

І кождого трийцятого падолиста, в день уродин Альвіна Аммера, буваю в Щетинї та складаю на єго могилї два вінцї, один за себе а один за Альфреда Леонї і завсїгди застаю вже могилу украшену і з вінцем на нїй, а коли спитаю гробара, хто то прислав, то він каже, що прийшов лист і переказ почтовий від Альфреда Леонї.

Ну, чи єсть ще щирість?

(Дальше буде).

---

[2]) Ю ер а смарт енґ ин — з вас лепский молодець.

жандармериї п. Болеслав Врублевский із Станиславова.

— Дрібні вісти. В часї неприсутности віцепрезидента краєв. Ради шк. дра Дембовского, буде его заступати радник Намістництва п. Буковчик. — Др. Володимир Кржечович їдучи вчера на дворець, лишив в дорожцї річи вартости 112 К. — П. Аннї Ґурскій вкрадено вчера в катедрі полярес з 50 К. — Вчера арештовано Йос. Притулу, Гриця Савчака і Ів. Цирана, котрі везучи вуглє до школи ім. сьв. Єлисавети вкрали по дорозї 8 міхів вуглє. — Згублено золотий мужеский ланцушок вартости 150 К.

— Огнї. У Викотах самбірского повіта вибух сими днями огонь в стодолї тамошного начальника громади, Михайла Висоцкого і в короткім часї перекинув ся на сусїдні будинки та знищив хати і будинки господарскі 4 селян. Шкода виносить 3392 К і була в значній части обезпечена. Причиною було мабуть неосторожне обходженє ся з огнем. — Около 11 год. сеї ночи заалярмовано сторожу пожарну, що горить на Кульпаркові. Згоріла там хата селянина Андрія Вуйціка. Будинок той був обезпечений.

— Розклад їзди електричного трамваю у Львові. Маґістрат оповіщує, що з днем 16 цьвітня розклад їзди на міскій електричній зелїзници у Львові такий: 1) Від'їзд першого воза зі стациї при Гетманьских валах до головного двірця о 5 год. 36 мін. рано. 2) Від'їзд перших возів, розпочинаючих правильний рух, зі стациї при Гетманьских валах в напрямах двірця, Личакова і Стрийского парку о 5 год. 45 мін. рано. О тій же годинї буде відходити перший віз від народної школи ім. Мариї Магдалини до кінця ул. 29-го падолиста. 3) Від'їзд перших возів з кінцевих стаций: дворець, Личаків, парк і ул. 29-го падолиста до середмістя о 6 год. рано. 4) Від'їзд послїдних возів із середмістя від стациї при Гетманьских валах до кінцевих стаций: дворець, Личаків, парк і ул. 29-го падолиста о 11 год. в ночи. 5) Від'їзд возів з кінцевих стаций: дворець, Личаків, парк і ул. 29-го листопада до середмістя о 11 год. 20 мін. в ночи. 6) Від'їзд послїдного воза зі стациї Гетманьскі вали виключно тільки до касарні жандармериї о 11 год. 45 мін. в ночи. 7) На лінії від школи ім. сьв. Софії до повиставової площі рух буде удержуваний від дня дозволу міністерства зелїзниць, принагідний рух лише в погідні дни по полудни від 3 год. 8) На бічній лінії з ул. Личаківскої до кладовища буде курсувати постійно оден віз від 2 год. по полудни до 7 год. вечером.

— Милосердний пес. Хорошу історию про пса розповідає в „M. Ztg." один академік торговельний. Щоби учащати до академії торговельної — каже він — найняв я собі кватиру, де міг жити як в раю. Але менї таки забракло товариства і я казав собі прислати свого пса, котрий визначав ся не лиш своєю красою, але й великою інтеліґенциєю та вірностию. Виходячи з дому, сказав я до господинї, щоби она, коли пса привезуть, нагодувала его і впустила до моєї комнати, де він вже нюхом зрозуміє, що тут мешкає его пан. Пса привезли, господиня отворила в городци перед помешканєм паку, в котрій пса привезли а пес вискочив і щез у великім місті. Коли я в полудне вернув до дому, розповіли менї, що стало ся. Не помогло нїчого, що я оголосив в ґазетах, що менї пес пропав. Аж ось одного дня приніс менї пса якийсь пан, котрому впав в очи мій анонс в ґазеті. Він в сей спосіб прийшов до мого пса. Він сам любить пси і вечером випустив свого як звичайно „на прохід". По якімсь часї вернув пес гавкаючи і бігав неспокійно по комнаті, заглядаючи своїми розумними очима свому панови в очи, мов би хотїв показати на двері. Пан той постановив піти за псом, котрий ще більше неспокійно вибіг на двір. Ішов за псом, через дві улици аж на велику площу, де пес побіг зараз на якесь місце. Тут застав той пан мого „Террі", котрий лежав майже неживий з голоду і студени вкритий верствою снїгу і був би певно нужденно згинув, як би той другий пес не знайшов був его та не змилосердив ся над ним і не дав зни атєвому панови.

— Самоубийства. Оногдашної ночи знайшов патролюючий поліцаянт якогось молодого мужчину лежачого на земли в корчевих болях. Побіч лежала фляшинка з якимсь плином. Поліцаянт відвіз того мужчину на стацию ратункову, де розпізнано отроєне вітриолем. Тут переполокано єму жолудок і відставлено до шпиталю. Самоубийник називає ся Кароль Кольман, має літ 18 і єсть з фаху кельнером, а хотів відбирати собі житє з браку средств до житя. — В Радимнї кинув ся оногди вечером в самоубийчім намірі в ріку Сян ляборант аптикарский, Дмитро Кашуба і утопив ся. Причина самоубийства не звістна.

† Померли: Михайло Ольшаньский висл]ужений декан з крилошаньскими відзнаками, парох в Старяві коло Мостиск, укоковів ся дня 9 с. м. в 69 р. житя а 40 р. сьвященьства. — Мельцьо Кархут, ученик III. кл., син одинак о. Спиридіона Кархута, директора руской жіночої ґімназиї у Львові, помер для 16 с. м. в 9 р. житя.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 17 цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·60	до	11·80
Жито	9·80	до	10·—
Овес	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний	7·40	до	7·80
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·—
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·40	до	6·60
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	32·—	до	36·—

Телеґрами.

Загреб 18 цьвітня. Бар. Равх визвав на поєдинок презеса сербскої партиї независимости Медаковича з причини письма, яке тота партия до него вислала.

Рим 18 цьвітня. Кн. Більов відбув вчера вечером конференцию з міністром справ заграничних Тіттонім.

Рим 18 цьвітня. Як доносить „Tribuna", ескадра італіяньска Середземного моря одержала приказ сконцентрувати ся коло Ґаети. О цїли того зарядженя часописи нїчого не пишуть.

Петербург 18 цьвітня. Правиця наміряє поставити в думі проєкт, щоби Жидів увільнено від войскової служби а за то наложено на них специяльний податок.

Петербург 18 цьвітня. Суд торговельний оголосив банкротство Лїдваля і наказав увязнити его.

Петербург 18 цьвітня. Петерб. Аґенция телеґр. довідує ся, що міністер справ заграничних з причини нападу виконаного перскою сторожию пограничною поробив у перского правительства через російского посла в Тегерані поважні представленя в цїли усмиреня ватаг та укараня виноватих. Перский міністер постановив то зробити. З Баку і инших міст кавказких вислано поміч над перску границю.

Ню Йорк 18 цьвітня. Кореспондент Associated Press доносить з Бостону, що помічник секретаря державного Бакон буде іменований з днем 1 липня наслїдником Тафта в урядї секретаря війни, бо Тафт задумує уступити.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають посцішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, **12·00**, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·18*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·56, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·30, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·02, **2·22**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·16, 9·20, **1·35**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·20*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).